

че иде нѣщо откъмъ село. Я да се скриемъ задъ храста и да видимъ какво ли е.

Скриха се и зачакаха. Ето ти ги и нашитѣ бѣглеци — сами идатъ въ устата имъ. Кумчо Вълчо грабна пуяка. Кума лиса докопа гжсока и разкрѣка патицитѣ.

Утринята пѣтельтъ се провикна подъ прозорчето на дѣда и баба:

— Кукуруигуу! Дѣдо, бабо, ставайте! Коледа е вече.

Никога Пѣтлю не бѣше пѣлъ така силно и толкова хубаво. Пръвъ се събуди дѣдото.

Ставай, бабо, — рече той — стѣкни огънь, възвари вода, че нали днесъ ще колиме пѣтела.

— Охъ, охъ! — завайка се бабичката, стана полека и взе да подклажда огъня. Но кладѣше и плачеше.

— Защо плачешъ, бабо? — попита я дѣдото.

— Какъ да не плача, — отвърна му тя, — единъ пѣтлю имаме и него ще заколимъ. Кой ще ни буди утринъ? Кой ще ни пѣе цѣль денъ по двора?

— Ами съ какво ще отговѣемъ, бабо?

— Иди у съседитѣ, поискай имъ кжсче месо отъ тѣхния шопаръ да отговѣемъ. Кога ние отхранимъ прасе, ще имъ върнемъ месцето.

— Право думашъ, бабо — рече дѣдото. Той стана, взе си тояжката и тръгна къмъ съседитѣ да измоли кжсче месце.

Пѣтельтъ го чу, изплѣска радостно криле, изкукурига и тръгна къмъ бунището. Но тази сутринъ тамъ нѣмаше никого — ни пуяктѣ, ни гжсока, ни патицитѣ.

Георги Райчевъ

РАБОТНА

Ора-ора-орала,
до две педи копала,
до три педи засяла,
на четвърта заспала.

Спи ми, спи ми, душичко,
съ уморена ржчичка,
съ натежала главичка,
догде съхне росичка,

догде никне тревичка,
догде птиче префрѣкне,
догде рано не мрѣкне.

Дора Габе